

Carles Porta

L'AMIC PRESIDENT

La Campana

1a edició: febrer del 2016

© Carles Porta, 2016

© Edicions La Campana

Avenir, 49, baixos, 08021 Barcelona

Tel.: 93 453 16 65

www.lacampanaeditorial.com

info@lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta: Zink comunicació

Foto de la coberta: Albert Pascual

ISBN: 978-84-16457-23-6

Dipòsit legal: B.5.313-2016

Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)

Imprès a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

Té collons, Puigdemont: president de Catalunya! ¿Ets tu? Estic assegut al sofà, mirant la tele, amb una copa de vi i una barreja estranya d'emocions. Estic content, però espantat i, sobretot, perplex. ¿Ets el mateix Puigdemont que conec des dels anys vuitanta? Sí, ets tu, et veig igual, però tot el que t'envolta et fa molt diferent.

És diumenge, 10 de gener. Com tanta gent que no ho havia fet mai fins avui, m'estic empassant la sessió d'investidura que s'emet per televisió. Et veig, et sento, i veig i sento el meu amic, el Pugi. Tu em dius Xarli i jo a tu Pugi, més fàcil que Puigdi, com et diuen alguns a Girona. Veig a la tele el Pugi que conec des

que les nostres nòvies d'aleshores, l'Elianne i la Roser, vivien en un pis d'estudiants de Cerdanyola i tu i jo érem els borinots que les visitàvem els caps de setmana. Tu venies de Girona, on treballaves al diari *El Punt*, i jo de Lleida, on treballava al *Segre*. Vam connectar de seguida.

He sentit tot el teu discurs institucional: correcte. Però després, a la rèplica, t'he vist a tu en estat pur. Què bé que t'ho has passat, *punyetero*. No t'ho han posat gaire difícil, a tu t'agradaria que hi hagués més nivell, sobretot intel·lectual. T'apassiona la política i el debat, i, com més n'hi ha, més bé t'ho passes. Se'm fa estrany pensar que fa quatre dies celebràvem junts el Cap d'Any! A les sis del matí tu encara tenies corda per defensar amb vehemència la teva gestió a Girona i la Convergència en què creus. Si no t'arribo a tallar, no te n'hauries anat a dormir. I això que la resta ja feia estona que érem cadàvers.

La primera notícia que el teu nom sonava com a president la vaig tenir ahir, dissabte 9 de gener, men-

tre dinava en un restaurant al Priorat, a Marçà. Em van entrar tres *whatsapps* gairebé simultanis: d'una amiga, del director general de Canal Plus i de la Isabel Martí, editora de La Campana, que a tu ja et va editar el *Cata... què?* l'any 94 i sap que ens coneixem molt. Em deia: «El teu amic, president. N'has de fer un llibre». A la taula del costat hi havia tres noies joves que estaven molt atentes a Twitter i als missatges que re-bien. Una d'elles, força guapa, els anava comentant constantment en veu alta. Jo dinava amb dos amics i, en un moment donat, ens la vam quedar mirant tots tres. Ella va notar les nostres mirades i es va quedar muda. Jo li vaig somriure i li vaig dir: «Continua, continua, que ens interessa molt».

–Confirmat: hi ha acord. A les quatre, roda de premsa per anunciar-ho. President, Carles Puigdemont.

Ho va dir il·lusionada, com volent que tothom al restaurant sentís la notícia. A la taula que hi havia entre la seva i la meva seien un home gran vestit per

semblar més jove i una noia jove vestida per semblar més gran. El paio de seguida va saltar com si li haguessin punxat el cul!

–No m’ho crec! Sóc de la CUP del Priorat i no en sé res. No pot ser!

L’home s’anava empenyant tot sol. Com si estigués convençut que era ell en persona qui havia d’autoritzar qualsevol pacte i el nom del president. La noia guapa, com si fos una metralladora de paraules, va replicar:

–Jo també sóc de la CUP! CUP de Reus! Secretariat de comunicació! Et dic que és veritat!

Cada frase era com una bufetada a la cara d’aquell paio. Atordit, va intentar remugar alguna cosa, però, davant de la contundència de la noia, es va estimar més callar. Nosaltres ja havíem acabat i, mentre anàvem cap a la porta, vaig passar pel costat d’ella i li vaig dir:

–M’ha agradat molt saber per tu que un dels meus millors amics serà president de la Generalitat.

Es van quedar totes tres amb cara de «¿Què diu ara aquest carallot?».

Estava content. I encara ho estic. Em ve molt de gust explicar a tothom qui ets i com ets, Puigdemont. Ets un *tio* collonut, però, ¿saps què? Que hi he estat rumiant una mica i tinc por de perdre't. Em fa por que ara que t'hauré de compartir amb tothom, perquè seràs de tothom, et desintegraràs. I si jo sento una mica de basarda, què deuen sentir la teva dona, la Mars, i les teves filles, la Magalí, de vuit anys, i la Maria, de sis. Vist des de dins, i parlant en plata, és una putada. Però segur que passat l'impacte dels primers mesos ho superaran. A tu potser et costarà més, perquè si ja et costava pair que amb allò de l'alcaldia de Girona no t'hi podies dedicar tant com tu volies, imagina't ara que el despatx el tindràs a Barcelona. Al Palau de la Generalitat, noi. Redéu! Sort que no has de pagar la calefacció de la teva butxaca, perquè allò és molt gran.

En fi, la Mars i les nenes són molt llestes i t'esti-

men. T'ho perdonaran i n'estaran orgulloses. Segur. Saben, i a més tu ja els ho deus haver dit, que ho fas pel país.

També tinc por que et destrossin, però això ja no em preocupa tant, perquè no em prendrà l'amic.

Ser president de la Generalitat no és el mateix que ser alcalde, ni que sigui de Girona. Per a tu, arribar a l'alcaldia va ser un somni fet realitat. Però això que siguis president de Catalunya, en aquest moment de la història, i de la manera com ha anat tot, noi, a mi encara em costa de creure, com si no pogués ser veritat. Fa quatre dies, la nit de Cap d'Any, just acabar les campanades, ens vam abraçar i et vaig dir: «Em fa molta il·lusió entrar al 2016 al teu costat». Però, collons, Pugi, no m'imaginava pas que m'estava abraçant al futur president de Catalunya! Ni tu que ho series!

Estàvem asseguts a casa d'en Miquel Casals amb barrets de festa i tu portaves una samarreta que deia «Kiss my ass» en homenatge a la lleona de Girona

–un monument que teniu allà dalt que és un pilar de pedra coronat per una lleona emparrada i que, segons la llegenda, qui li fa un petó al cul s’assegura que tornarà a Girona algun dia–. A sobre de la samarreta portaves –oberta perquè es pogués llegir bé el «Kiss my ass» en molts idiomes– una camisa de coloraines que feia mal als ulls. I ara, noi, ets el president. Vés i busca qui t’ha pegat!

Si hi dono tres voltes a tot plegat, posaria la mà al foc que, encara que ja haguessis tingut el càrrec a les espatlles, en aquell ambient i amb aquells amics, t’hauries posat la mateixa roba, perquè ets la cosa més senzilla i honesta que m’he trobat mai.

No sé si a la gent, als lectors, els importarà gaire tot això que escric. Bé, abans del dia 10 de gener segurament no gaire, però ara ets el 130è president de la Generalitat, o sigui que... potser sí que aquest petit retrat urgent i breu interessarà algú.

Escric, doncs, aquestes ratlles amb la idea d’explicar a la gent com ets. I ho faig, ja em perdonaràs, a

partir del sopar de Cap d'Any i recordant algunes anècdotes i episodis que hem viscut junts, que m'has explicat o que conec per la gent que t'és més propera. No puc pas fer una biografia, això ja ho faràs tu, que escrius molt bé. Jo només faré un esbós amb quatre pinzellades perquè la gent sàpiga que ets un paio en qui es pot confiar. Si combreguen o no amb les teves idees, això ja és cosa de cadascú.